

**บทที่ 4**  
**การแปรของเสียง ( ฦ ) ในภาษาถิ่นสงขลา**  
**ตามเพศของผู้พูด เมื่อควบคุมตัวแปรอื่น**

จากบทที่ 3 ซึ่งพบว่า เพศ มีความสัมพันธ์กับการแปรของเสียง ( ฦ ) จริง โดยผลการวิเคราะห์แสดงให้เห็นว่า เพศหญิงมีการใช้รูปแปร [ ฦ ] จากภาษามาตรฐานมากกว่าเพศชาย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ (ที่ระดับนัยสำคัญ 0.01)

จากกลุ่มย่อยเปรียบเทียบข้างต้น ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างการออกเสียง ( ฦ ) กับเพศของผู้พูดกลับพบการแสดงผลที่แตกต่างไปจากบทที่ 3

ผู้วิจัยพบว่า ในกลุ่มเปรียบเทียบส่วนใหญ่ มีความแตกต่างในการออกเสียง ( ฦ ) ตามเพศของผู้พูด โดยเพศหญิงมีอัตราการใช้รูปแปร [ ฦ ] มากกว่าเพศชาย แต่เป็นความแตกต่างที่ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ (ที่ระดับนัยสำคัญ 0.01) ซึ่งผู้วิจัยจะได้นำเสนอผลการวิเคราะห์ทั้งหมดไว้ในตารางที่ 14-19

เมื่อควบคุมตัวแปรทางสังคมอื่นให้เท่ากัน และเปรียบเทียบความแตกต่างในการใช้รูปแปรของเสียง ( ฦ ) ตามเพศของผู้พูดแล้ว พบว่ามีกลุ่มย่อยเปรียบเทียบดังต่อไปนี้

**1. อายุ 11-20 ปี**

**ก. การศึกษาสูง**

- แวดวงภาษาถิ่น ทักษะคิดทางบวกต่อภาษาถิ่น
- แวดวงภาษาถิ่น ทักษะคิดทางลบต่อภาษาถิ่น
- \* - แวดวงภาษามาตรฐาน ทักษะคิดทางบวกต่อภาษาถิ่น
- แวดวงภาษามาตรฐาน ทักษะคิดทางลบต่อภาษาถิ่น

**ข. การศึกษาปานกลาง**

- แวดวงภาษาถิ่น ทักษะคิดทางบวกต่อภาษาถิ่น
- แวดวงภาษาถิ่น ทักษะคิดทางลบต่อภาษาถิ่น
- \* - แวดวงภาษามาตรฐาน ทักษะคิดทางบวกต่อภาษาถิ่น
- แวดวงภาษามาตรฐาน ทักษะคิดทางลบต่อภาษาถิ่น

**ค. การศึกษาต่ำ**

- แวดวงภาษาถิ่น ทักษะคิดทางบวกต่อภาษาถิ่น
- แวดวงภาษาถิ่น ทักษะคิดทางลบต่อภาษาถิ่น



- แวดวงภาษาถิ่น ทักษะคติทางลบต่อภาษาถิ่น
- \* - แวดวงภาษามาตรฐาน ทักษะคติทางบวกต่อภาษาถิ่น
- \* - แวดวงภาษามาตรฐาน ทักษะคติทางลบต่อภาษาถิ่น

#### 4. อายุ 41 ปีขึ้นไป

##### ก. การศึกษาสูง

- แวดวงภาษาถิ่น ทักษะคติทางบวกต่อภาษาถิ่น
- แวดวงภาษาถิ่น ทักษะคติทางลบต่อภาษาถิ่น
- \* - แวดวงภาษามาตรฐาน ทักษะคติทางบวกต่อภาษาถิ่น
- แวดวงภาษามาตรฐาน ทักษะคติทางลบต่อภาษาถิ่น

##### ข. การศึกษาปานกลาง

- แวดวงภาษาถิ่น ทักษะคติทางบวกต่อภาษาถิ่น
- แวดวงภาษาถิ่น ทักษะคติทางลบต่อภาษาถิ่น
- \* - แวดวงภาษามาตรฐาน ทักษะคติทางบวกต่อภาษาถิ่น
- \* - แวดวงภาษามาตรฐาน ทักษะคติทางลบต่อภาษาถิ่น

##### ค. การศึกษาต่ำ

- แวดวงภาษาถิ่น ทักษะคติทางบวกต่อภาษาถิ่น
- แวดวงภาษาถิ่น ทักษะคติทางลบต่อภาษาถิ่น
- \* - แวดวงภาษามาตรฐาน ทักษะคติทางบวกต่อภาษาถิ่น
- \* - แวดวงภาษามาตรฐาน ทักษะคติทางลบต่อภาษาถิ่น

\* **หมายเหตุ** ในกลุ่มการศึกษาสูง อายุ 11-20 และ 21-30 ปี ผู้ที่มีแวดวงภาษามาตรฐานจะมีทักษะคติทางลบต่อภาษาถิ่นเท่านั้น ไม่พบผู้ที่มีทักษะคติทางบวกต่อภาษาถิ่นทั้งเพศชายและเพศหญิง จึงทำให้กลุ่มวิเคราะห์เปรียบเทียบตามเพศในกลุ่มผู้มีการศึกษาสูง อายุ 11-20 และ 21-30 ปี แวดวงภาษามาตรฐานเปรียบเทียบได้เฉพาะผู้ที่มีทักษะคติทางลบต่อภาษาถิ่นเท่านั้น นอกจากนี้ในกลุ่มการศึกษานานกลาง และการศึกษาต่ำ ก็ไม่พบว่ากลุ่มการศึกษานานกลาง อายุ 21-30, 31-40 และ 41 ปีขึ้นไป และกลุ่มการศึกษาต่ำทุกระดับอายุ มีแวดวงภาษามาตรฐานเลย ฉะนั้น จึงทำให้กลุ่มวิเคราะห์เปรียบเทียบการออกเสียง (h) ตามเพศของผู้พูด ในกลุ่มการศึกษานานกลาง อายุ 21-30, 31-40 และ 41 ปีขึ้นไป และกลุ่มการศึกษาต่ำทั้งหมด เปรียบเทียบเฉพาะกลุ่มย่อยที่มีแวดวงภาษาถิ่นเท่านั้น

นอกจากนี้ ในกลุ่มการศึกษาต่ำ อายุ 41 ปีขึ้นไป ยังไม่พบเพศชายที่มีทักษะคติทางลบต่อภาษาถิ่น พบแต่เพศหญิง ดังนั้นจึงไม่สามารถวิเคราะห์เปรียบเทียบ การใช้รูปแปรของเสียง (h) ตามเพศในกลุ่มอายุ 41 ปีขึ้นไป การศึกษาต่ำ ทักษะคติทางลบต่อภาษาถิ่นได้

กลุ่มที่แสดงผลความแตกต่างในการออกเสียง ( ฌ ) ตามเพศของผู้พูดอย่าง มีนัยสำคัญทางสถิติมี 5 กลุ่มเปรียบเทียบ ซึ่งมีการแสดงผลที่น่าสนใจ ดังนี้

#### 4.1 กลุ่มที่แสดงผลตามสมมุติฐาน

##### 4.1.1 กลุ่มอายุ 31-40 ปี การศึกษาสูง แวดวงภาษามาตรฐาน

ทัศนคติทางบวกต่อภาษาถิ่น

เพศหญิง กลุ่มอายุ 31-40 ปี การศึกษาสูง แวดวงภาษามาตรฐานทัศนคติทางบวกต่อภาษาถิ่น พบว่า ใช้รูปแปร [ ฌ ] ร้อยละ 96.15, ใช้ [ ฌ ] เพียงร้อยละ 3.85 และไม่ใช้ [ ฌ ] เลย

ในขณะที่เพศชาย กลุ่มอายุ 31-40 ปี การศึกษาสูง แวดวงภาษามาตรฐานทัศนคติทางบวกต่อภาษาถิ่น พบว่า ใช้รูปแปร [ ฌ ] เพียงร้อยละ 70.00, [ ฌ ] ร้อยละ 30.00 และไม่ใช้ [ ฌ ] เลย

[Fisher Exact Results :  $P = 0.002 < 0.01$ ]

(ดูตารางที่ 15)

##### 4.1.2 กลุ่มอายุ 41 ปีขึ้นไป การศึกษาสูง แวดวงภาษาถิ่น

ทัศนคติทางบวกต่อภาษาถิ่น

เพศหญิง กลุ่มอายุ 41 ปีขึ้นไป การศึกษาสูง แวดวงภาษาถิ่น ทัศนคติทางบวกต่อภาษาถิ่น พบว่า ใช้รูปแปร [ ฌ ] ร้อยละ 29.17, [ ฌ ] ร้อยละ 29.17 และ [ ฌ ] ร้อยละ 66.00

ในขณะที่เพศชาย กลุ่มอายุ 41 ปีขึ้นไป การศึกษาสูง แวดวงภาษาถิ่นทัศนคติทางบวกต่อภาษาถิ่น พบว่า ใช้รูปแปร [ ฌ ] ร้อยละ 11.36, [ ฌ ] ร้อยละ 87.81 และ [ ฌ ] ร้อยละ 0.00

$[X^2 = 22.42, P < 0.01, df = 2]$

(ดูตารางที่ 14)

##### 4.1.3 กลุ่มอายุ 21-30 ปี การศึกษาปานกลาง แวดวงภาษาถิ่น

ทัศนคติทางบวกต่อภาษาถิ่น

เพศหญิง กลุ่มอายุ 21-30 ปี การศึกษาปานกลาง แวดวงภาษาถิ่น ทัศนคติทางบวกต่อภาษาถิ่น พบว่า ใช้รูปแปร [ ฌ ] ร้อยละ 68.00 และ [ ฌ ] ร้อยละ 76.92

ส่วนเพศชายใช้ [ ฌ ] เพียงร้อยละ 23.08 แต่ใช้ [ ฌ ] ถึงร้อยละ 76.92

$[X^2 = 6.93, P < 0.01, df = 1]$

## 4.1.4 กลุ่มอายุ 31-40 ปี การศึกษาปานกลาง แวดวงภาษาถิ่น

ทัศนคติทางบวกต่อภาษาถิ่น

เพศหญิง กลุ่มอายุ 31-40 ปี การศึกษาปานกลาง แวดวงภาษาถิ่น ทัศนคติทางบวกต่อภาษาถิ่น พบว่า ใช้รูปแปร [ η ] ร้อยละ 50.00 และ [ h ] ร้อยละ 50.00

ในขณะที่เพศชาย กลุ่มอายุ 31-40 ปี การศึกษาปานกลาง แวดวงภาษาถิ่น ทัศนคติทางบวกต่อภาษาถิ่น พบว่า ไม่ใช้รูปแปร [ η ] เลย แต่ออกเสียง [ ɦ ] ร้อยละ 100.00

[Fisher Exact Results : P = 0.003 &lt; 0.01]

(ดูตารางที่ 16)

## 4.1.5 กลุ่มอายุ 41 ปีขึ้นไป การศึกษาปานกลาง แวดวงภาษาถิ่น

ทัศนคติทางบวกต่อภาษาถิ่น

เพศหญิง กลุ่มอายุ 41 ปีขึ้นไป การศึกษาปานกลาง แวดวงภาษาถิ่น ทัศนคติทางบวกต่อภาษาถิ่น พบว่า ใช้รูปแปร [ η ] ร้อยละ 25.00, [ h ] ร้อยละ 50.00 และ [ ɦ ] ร้อยละ 25.00 แตกต่างจากเพศชายที่ใช้รูปแปรท้องถิ่น [ h ] ร้อยละ 100.00

[ $X^2 = 7.50$ , P = 0.01, df = 2]

(ดูตารางที่ 16)

## 4.1.6 กลุ่มอายุ 31-40 ปี การศึกษาดำ แวดวงภาษาถิ่น

ทัศนคติทางบวกต่อภาษาถิ่น

เพศหญิง กลุ่มอายุ 31-40 ปี การศึกษาดำ แวดวงภาษาถิ่น ทัศนคติทางบวกต่อภาษาถิ่น พบว่า ใช้รูปแปรท้องถิ่น [ ɦ ] ร้อยละ 23.08 และ [ h ] ร้อยละ 76.92 ในขณะที่เพศชาย ใช้รูปแปรท้องถิ่น [ h ] ร้อยละ 100.00

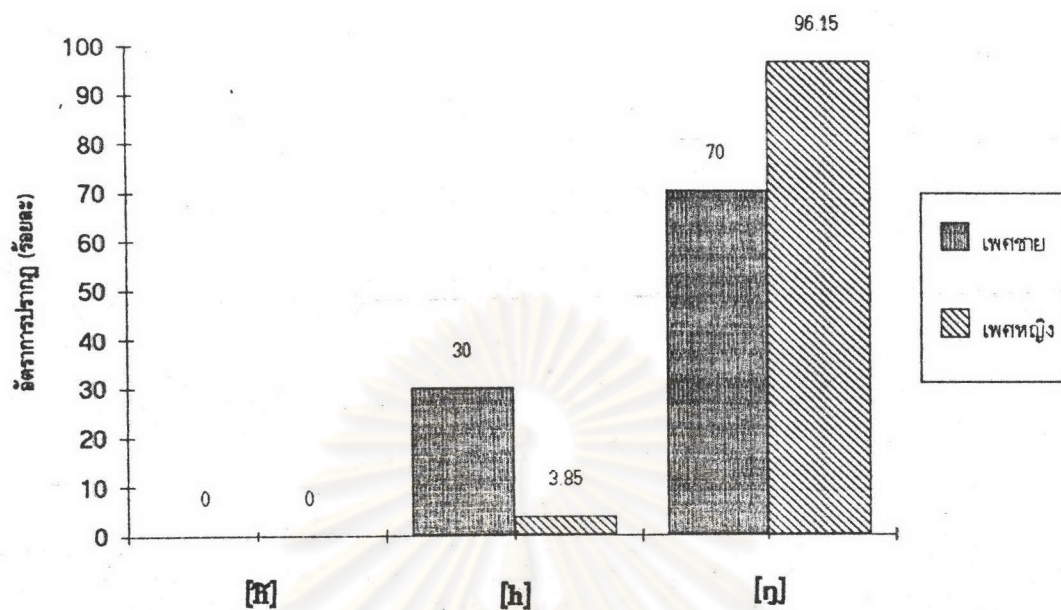
[ $X^2 = 19.64$ , P = 0.01, df = 1]

(ดูตารางที่ 18)

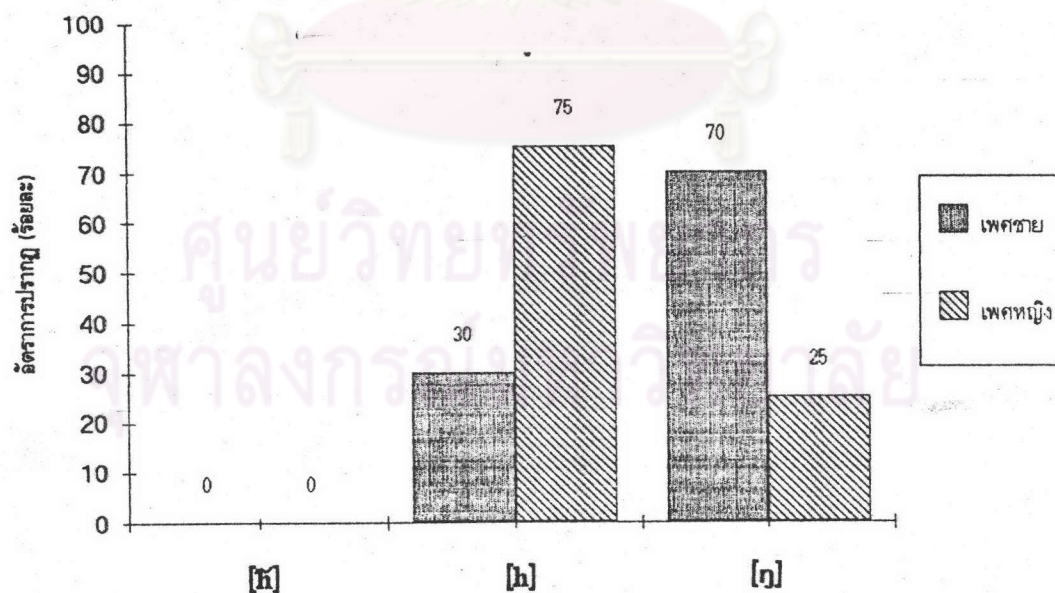
เป็นที่น่าสังเกตเป็นอย่างยิ่งว่า กลุ่มที่แสดงผลแตกต่างในการออกเสียง [ h ] ตามเพศของผู้พูดอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ (ที่ระดับนัย 0.01) ส่วนใหญ่เป็นกลุ่มอายุ 31-40 ปี และ 41 ปีขึ้นไปทั้งสิ้น

โดย 4.1.1 - 4.1.5 พบว่า เพศหญิงมีการใช้รูปแปร [ η ] จากภาษามาตรฐานมากกว่ารูปแปรท้องถิ่น ในขณะที่เพศชายกลุ่มเดียวกันคงใช้รูปแปรท้องถิ่นค่อนข้างมาก ส่วนกลุ่มอายุ 31-40 ปี การศึกษาดำ แวดวงภาษาถิ่น ทัศนคติบวกต่อภาษาถิ่นใน 4.1.6 มีการแสดงผลแตกต่างจาก 4.1.1-4.1.5 นั่นคือ ความแตกต่างที่เกิดเป็นความแตกต่างในการใช้รูปแปรท้องถิ่น [ ɦ ] กับรูปแปร [ h ]

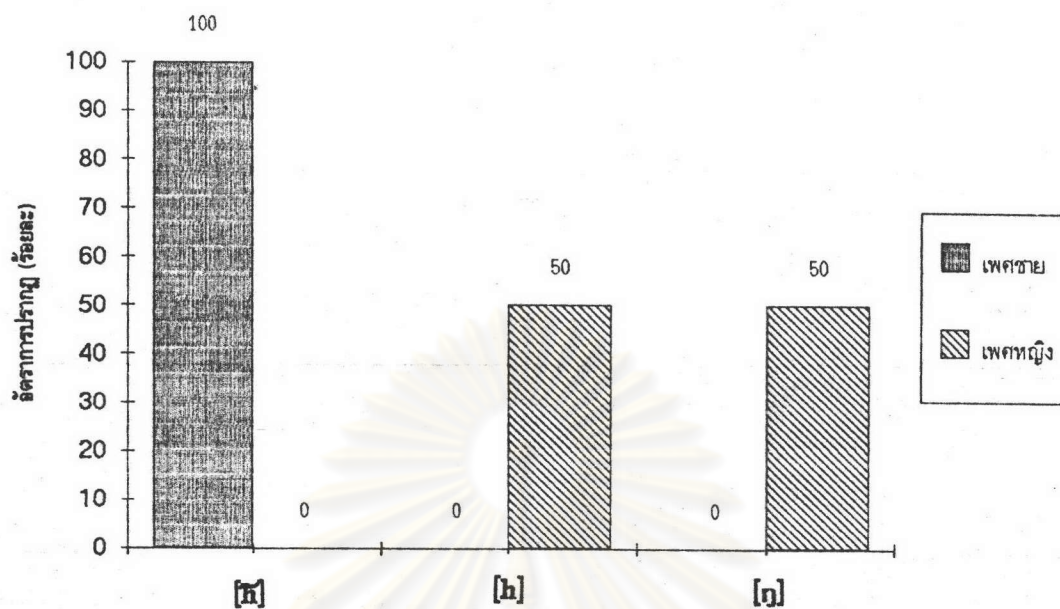
(ดูตารางที่ 14 - 18)



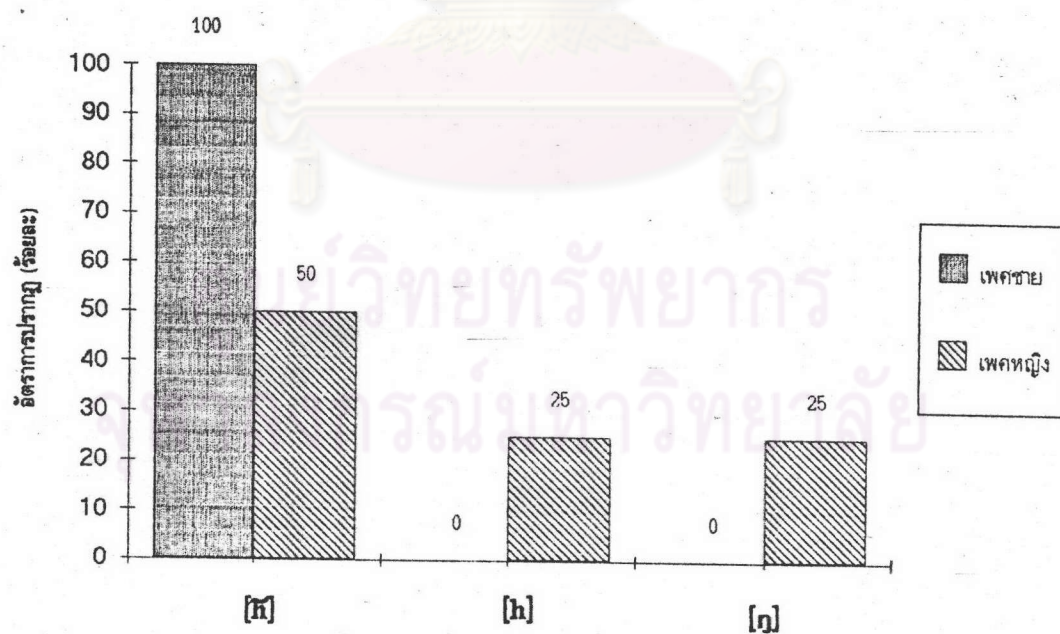
ภาพที่ 10 อัตราการปรากฏของรูปแปรของเสียง ( ห ) เปรียบเทียบตามเพศของผู้พูด  
กลุ่มอายุ 31-40 ปี การศึกษาสูง แวดวงภาษามาตรฐาน ทักษะคิดทางบวกต่อภาษาถิ่น



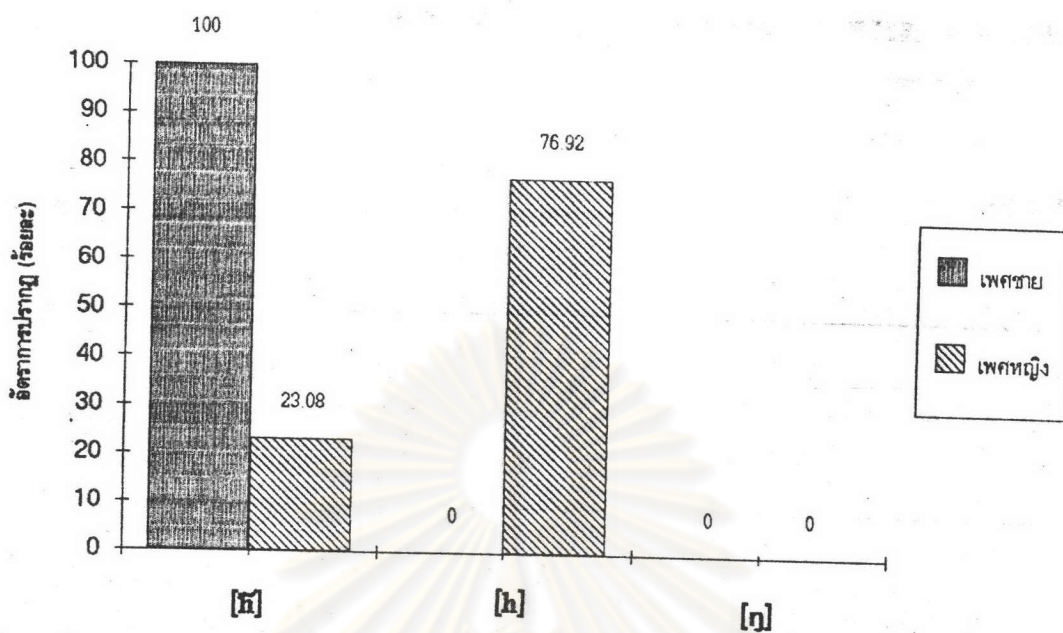
ภาพที่ 11 อัตราการปรากฏของรูปแปรของเสียง ( ห ) เปรียบเทียบตามเพศของผู้พูด  
กลุ่มอายุ 41 ปีขึ้นไป การศึกษาสูง แวดวงภาษาถิ่น ทักษะคิดทางบวกต่อภาษาถิ่น



ภาพที่ 12 อัตราการปรากฏของรูปแปรของเสียง ( ห ) เปรียบเทียบตามเพศของผู้พูด  
กลุ่มอายุ 31-40 ปี การศึกษาปานกลาง แวดวงภาษาถิ่น ทักษะคิดทางบวกต่อภาษาถิ่น



ภาพที่ 13 อัตราการปรากฏของรูปแปรของเสียง ( ห ) เปรียบเทียบตามเพศของผู้พูด  
กลุ่มอายุ 41 ปีขึ้นไป การศึกษาปานกลาง แวดวงภาษาถิ่น ทักษะคิดทางบวกต่อภาษาถิ่น



ภาพที่ 14 อัตราการปรากฏของรูปแปรของเสียง ( ห ) เปรียบเทียบตามเพศของผู้พูด กลุ่มอายุ 31-40 ปี การศึกษาต่ำ แวดวงภาษาถิ่น หักชนิดติทางบวกต่อภาษาถิ่น

ศูนย์วิทยทรัพยากร  
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย





ตารางที่ 16 ความแตกต่างในการใช้รูปแปรของเสียง (ข) จำนวนความเพศของผู้พูด กลุ่มการศึกษานานกลาง แนววงภาษากั้น ทิศนคติทางบวกต่อภาษากั้น

เพศ รูปแปร ของ เสียง(ข)	11-20 ปี				21-30 ปี				31-40 ปี				41 ปีขึ้นไป			
	ชาย		หญิง		ชาย		หญิง		ชาย		หญิง		ชาย		หญิง	
	ครั้ง	ร้อยละ	ครั้ง	ร้อยละ	ครั้ง	ร้อยละ	ครั้ง	ร้อยละ	ครั้ง	ร้อยละ	ครั้ง	ร้อยละ	ครั้ง	ร้อยละ	ครั้ง	ร้อยละ
(ข)	0	0	0	0	0	0	0	0	7	100	0	0	9	100	18	50
(บ)	14	56	3	33.33	4	100	11	100	0	0	6	50	0	0	9	25
(ง)	11	44	6	66.67	0	0	0	0	0	0	6	50	0	0	9	25
รวม	25	100	9	100	4	100	11	100	7	100	12	100	9	100	36	100

ตารางที่ 17 ความแตกต่างในการใช้รูปแปรของเสียง (ข) จำนวนความเพศของผู้พูด กลุ่มการศึกษานานสูง แนววงภาษากั้น ทิศนคติทางลบต่อภาษากั้น

เพศ รูปแปร ของ เสียง(ข)	11-20 ปี				21-30 ปี				31-40 ปี				41 ปีขึ้นไป			
	ชาย		หญิง		ชาย		หญิง		ชาย		หญิง		ชาย		หญิง	
	ครั้ง	ร้อยละ	ครั้ง	ร้อยละ	ครั้ง	ร้อยละ	ครั้ง	ร้อยละ	ครั้ง	ร้อยละ	ครั้ง	ร้อยละ	ครั้ง	ร้อยละ	ครั้ง	ร้อยละ
(ข)	0	0	0	0	0	0	0	0	8	80	19	65.52	6	66.67	10	45.45
(บ)	2	28.57	1	16.67	10	76.92	8	32	0	0	0	0	0	0	4	18.18
(ง)	5	71.43	4	83.33	3	23.08	17	68	2	20	10	34.48	3	33.33	8	36.37
รวม	7	100	5	100	13	100	25	100	10	100	29	100	9	100	22	100

ตารางที่ 18 ความแตกต่างในการใช้รูปแปรของเสียง (ข) จำนวนตามเพศของผู้พูด กลุ่มการศึกษาคำ ภาควงภาษานันท์ ที่สนคคทางบวค่อภาษานันท์

รูปแปร ของ เสียง(ข)	11-20 ปี		21-30 ปี				31-40 ปี				41 ปีขึ้นไป						
	ชาย		หญิง		ชาย		หญิง		ชาย		หญิง		ชาย		หญิง		
	ครึ่ง	ร้อยละ	ครึ่ง	ร้อยละ	ครึ่ง	ร้อยละ	ครึ่ง	ร้อยละ	ครึ่ง	ร้อยละ	ครึ่ง	ร้อยละ	ครึ่ง	ร้อยละ	ครึ่ง	ร้อยละ	
(ข)	0	0	0	0	0	0	0	0	0	17	100	3	23.08	19	100	22	100
(ค)	10	100	10	100	12	100	7	100	0	0	10	76.92	0	0	0	0	
(ง)	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	
รวม	10	100	10	100	12	100	7	100	17	100	13	100	19	100	22	100	

ตารางที่ 19 ความแตกต่างในการใช้รูปแปรของเสียง (ข) จำนวนตามเพศของผู้พูด กลุ่มการศึกษาคำ ภาควงภาษานันท์ ที่สนคคทางบวค่อภาษานันท์

รูปแปร ของ เสียง(ข)	11-20 ปี		21-30 ปี				31-40 ปี				41 ปีขึ้นไป					
	ชาย		หญิง		ชาย		หญิง		ชาย		หญิง		ชาย		หญิง	
	ครึ่ง	ร้อยละ	ครึ่ง	ร้อยละ	ครึ่ง	ร้อยละ	ครึ่ง	ร้อยละ	ครึ่ง	ร้อยละ	ครึ่ง	ร้อยละ	ครึ่ง	ร้อยละ	ครึ่ง	ร้อยละ
(ข)	0	0	0	0	0	0	0	0	0	-	10	83.44	0	-	21	55.26
(ค)	6	66.67	6	100	4	66.67	10	100	0	-	0	0	0	-	10	26.68
(ง)	3	33.33	0	0	2	33.33	0	0	0	-	2	16.66	0	-	7	18.42
รวม	9	100	6	100	6	100	10	100	0	-	12	100	0	-	38	100

#### 4.2 กลุ่มที่แสดงผลแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

##### 4.2.1 กลุ่มอายุ 11-20 ปี การศึกษาสูง แวดวงภาษาถิ่น ทักษะคิดทางบวกต่อภาษาถิ่น

พบว่า เพศชายใช้รูปแปร [ h ] ร้อยละ 34.62 และ [ η ] ร้อยละ 65.38

ในขณะที่เพศหญิง ใช้รูปแปร [ h ] ร้อยละ 25.00 และ [ η ] ร้อยละ 75.00

[ $X^2 = 0.67, P > 0.01, df = 2$ ]

(ดูตารางที่ 14)

##### 4.2.2 กลุ่มอายุ 11-20 ปี การศึกษาสูง แวดวงภาษาถิ่น ทักษะคิดทางลบต่อภาษาถิ่น

พบว่า เพศชายใช้รูปแปร [ h ] ร้อยละ 16.67 และ [ η ] ร้อยละ 83.33

ในขณะที่เพศหญิง ใช้รูปแปร [ η ] ร้อยละ 100.00

[Fisher Exact Results:  $P = 0.12 > 0.01$ ]

(ดูตารางที่ 14)

##### 4.2.3 กลุ่มอายุ 11-20 ปี การศึกษาสูง แวดวงภาษามาตรฐาน

ทักษะคิดทางลบต่อภาษาถิ่น

ไม่พบความแตกต่างในการออกเสียง ( ห ) ของเพศชายและหญิง พบว่าทั้งเพศชายและหญิงใช้รูปแปร [ η ] 100.00

(ในกลุ่มนี้ ไม่สามารถแสดงค่า  $X^2$  ได้ เนื่องจากความถี่ในการออกเสียงของ 2 กลุ่มเปรียบเทียบเท่ากัน)

(ดูตารางที่ 15)

##### 4.2.4 กลุ่มอายุ 11-20 ปี การศึกษาปานกลาง แวดวงภาษาถิ่น

ทักษะคิดทางบวกต่อภาษาถิ่น

พบว่า เพศชายใช้รูปแปร [ h ] ร้อยละ 56.00 และ [ η ] ร้อยละ 44.00

ในขณะที่เพศหญิง ใช้รูปแปร [ h ] ร้อยละ 33.33 และ [ η ] ร้อยละ 66.67

[Fisher Exact Results:  $P = 0.16 > 0.01$ ]

(ดูตารางที่ 16)

##### 4.2.5 กลุ่มอายุ 11-20 ปี การศึกษาปานกลาง แวดวงภาษาถิ่น

ทักษะคิดทางลบต่อภาษาถิ่น

พบว่า เพศชายใช้รูปแปร [ h ] ร้อยละ 28.57 และ [ η ] ร้อยละ 71.43

ในขณะที่เพศหญิง ใช้รูปแปร [ h ] ร้อยละ 16.67 และ [ ง ] ร้อยละ 83.33

[Fisher Exact Results:  $P = 0.48 > 0.01$ ]

(ดูตารางที่ 17)

4.2.6 กลุ่มอายุ 11-20 ปี การศึกษาปานกลาง แวดวงภาษามาตรฐาน  
ทัศนคติทางลบต่อภาษาถิ่น

พบว่า เพศชายและหญิงมีการใช้ [ ง ] ร้อยละ 100.00 และไม่ใช้รูปแปรอื่นเลย  
[ในกลุ่มนี้ ไม่สามารถแสดงค่า  $X^2$  ได้ เนื่องจากความถี่ในการออกเสียงของ 2  
กลุ่มเปรียบเทียบเท่ากัน]

(ดูตารางที่ 17)

4.2.7 กลุ่มอายุ 11-20 ปี การศึกษาค่ำ แวดวงภาษาถิ่น  
ทัศนคติทางบวกต่อภาษาถิ่น

พบว่า เพศชายและหญิงมีการใช้ [ h ] ร้อยละ 100.00 และไม่ใช้รูปแปรอื่นเลย

(ดูตารางที่ 18)

4.2.8 กลุ่มอายุ 11-20 ปี การศึกษาค่ำ แวดวงภาษาถิ่น  
ทัศนคติทางลบต่อภาษาถิ่น

พบว่า เพศชายและหญิงมีเปอร์เซ็นต์การใช้รูปแปร [ h ] ใกล้เคียงกัน

โดยเพศชายใช้ [ h ] ร้อยละ 66.67 และ [ ง ] ร้อยละ 33.33

ในขณะที่เพศหญิงใช้ [ h ] ร้อยละ 100.00

[Fisher Exact Results:  $P = 0.18 > 0.01$ ]

(ดูตารางที่ 19)

4.2.9 กลุ่มอายุ 21-30 ปี การศึกษาสูง แวดวงภาษาถิ่น  
ทัศนคติทางบวกต่อภาษาถิ่น

โดยเพศชายใช้ [ ศ ] ร้อยละ 11.69, [ h ] ร้อยละ 54.55 และ [ ง ] ร้อยละ 33.76

ส่วนเพศหญิง ใช้รูปแปร [ ศ ] ร้อยละ 0.00, [ h ] ร้อยละ 47.31 และ

[ ง ] ร้อยละ 52.63

(ดูตารางที่ 14)

4.2.10 กลุ่มอายุ 21-30 ปี การศึกษาสูง แวดวงภาษาถิ่น  
ทัศนคติทางลบต่อภาษาถิ่น

พบว่า เพศชายใช้รูปแปร [ η ] ร้อยละ 79.48 และ [ ห ] และ [ ห ] ร้อยละ 10.26  
เท่ากัน

ส่วนเพศหญิง ใช้รูปแปร [ η ] ร้อยละ 100.00

$[X^2 = 0.5.19, P > 0.01, df = 2]$

(ดูตารางที่ 14)

#### 4.2.11 กลุ่มอายุ 21-30 ปี การศึกษาสูง แวดวงภาษามาตรฐาน

ทัศนคติทางลบต่อภาษาถิ่น

ไม่พบความแตกต่างในการออกเสียง [ ห ] ตามเพศเลย

พบว่าทั้งเพศชายและหญิง ใช้รูปแปร [ η ] ร้อยละ 100.00 เท่ากัน และไม่ใช้รูปแปร  
อื่นเลย

(ดูตารางที่ 15)

#### 4.2.12 กลุ่มอายุ 21-30 ปี การศึกษานกลาง แวดวงภาษาถิ่น

ทัศนคติทางบวกต่อภาษาถิ่น

พบว่าทั้งเพศชายและเพศหญิง ใช้รูปแปร [ ห ] ร้อยละ 100.00 เท่ากัน และไม่ใช้รูป  
แปรอื่นเลย

(ดูตารางที่ 16)

#### 4.2.13 กลุ่มอายุ 21-30 ปี การศึกษาต่ำ แวดวงภาษาถิ่น

ทัศนคติทางบวกต่อภาษาถิ่น

พบว่าทั้งเพศชายและเพศหญิง ใช้รูปแปร [ ห ] ร้อยละ 100.00

(ดูตารางที่ 18)

#### 4.2.14 กลุ่มอายุ 21-30 ปี การศึกษาต่ำ แวดวงภาษาถิ่น

ทัศนคติทางลบต่อภาษาถิ่น

พบว่า เพศชายมีการใช้รูปแปร [ ห ] ร้อยละ 66.67 และ

[ η ] ร้อยละ 33.33

ในขณะที่เพศหญิง ใช้รูปแปร [ ห ] ร้อยละ 100.00 และไม่ใช้รูปแปรอื่นเลย

[Fisher Exact Results:  $P = 0.18 > 0.01$ ]

(ดูตารางที่ 19)

## 4.2.15 กลุ่มอายุ 31-40 ปี การศึกษาสูง แวดวงภาษาถิ่น

ทัศนคติทางบวกต่อภาษาถิ่น

พบว่าเพศชายมีการใช้รูปแปร [ ฦ ] ร้อยละ 84.31 และ

[ ฦ ] ร้อยละ 15.68

ในขณะที่เพศหญิง ใช้รูปแปร [ ฦ ] ร้อยละ 60.00 และ [ ฦ ] ร้อยละ 40.00

[Fisher Exact Results:  $P = 0.18 > 0.01$ ]

(ดูตารางที่ 14)

## 4.2.16 กลุ่มอายุ 31-40 ปี การศึกษาสูง แวดวงภาษาถิ่น

ทัศนคติทางลบต่อภาษาถิ่น

พบว่าเพศชายใช้รูปแปร [ ฦ ] ร้อยละ 35.29 และ [ ฦ ] ร้อยละ 73.91 และ ไม่ใช้

[ ฦ ] เลย

ส่วนเพศหญิง ใช้รูปแปร [ ฦ ] ร้อยละ 5.71, [ ฦ ] ร้อยละ 94.29 และ ไม่ใช้ [ ฦ ]

เลย

 $[X^2 = 4.83, P > 0.01, df = 1]$ 

(ดูตารางที่ 14)

## 4.2.17 กลุ่มอายุ 31-40 ปี การศึกษาสูง แวดวงภาษามาตรฐาน

ทัศนคติทางลบต่อภาษาถิ่น

พบว่า ทั้งเพศชายและหญิงของกลุ่มนี้ ใช้ [ ฦ ] ร้อยละ 100.00 เท่ากัน

(ดูตารางที่ 12)

## 4.2.18 กลุ่มอายุ 31-40 ปี การศึกษาปานกลาง แวดวงภาษาถิ่น

ทัศนคติทางลบต่อภาษาถิ่น

พบว่าเพศชายใช้ [ ฦ ] ร้อยละ 80.00 และ [ ฦ ] ร้อยละ 20.00

ในขณะที่เพศหญิง ใช้ [ ฦ ] ร้อยละ 65.52 และ [ ฦ ] ร้อยละ 34.48

 $[X^2 = 0.42, P > 0.01, df = 1]$ 

(ดูตารางที่ 17)

## 4.2.19 กลุ่มอายุ 41 ปีขึ้นไป การศึกษาสูง แวดวงภาษาถิ่น

ทัศนคติทางลบต่อภาษาถิ่น

พบว่าเพศชายใช้ [ ฦ ] ร้อยละ 65.00 และ [ ฦ ] ร้อยละ 35.00

ในขณะที่เพศหญิง ใช้ [ ฦ ] ร้อยละ 71.43 และ [ ฦ ] ร้อยละ 28.57

[Fisher Exact Results:  $P = 0.31 > 0.01$ ]

(ดูตารางที่ 17)

#### 4.2.20 กลุ่มอายุ 41 ปีขึ้นไป การศึกษาสูง แวดวงภาษามาตรฐาน

ทัศนคติทางบวกต่อภาษาถิ่น

พบว่าเพศชายใช้ [ ㅎ ] ร้อยละ 30.77 และ [ ญ ] ร้อยละ 69.23 และไม่ใช่ [ ฬ ] เลย

ในขณะที่เพศหญิงใช้ [ ㅎ ] ร้อยละ 8.70 และ [ ญ ] ร้อยละ 91.30 และไม่ใช่

[ ฬ ] เลยเช่นกัน

[Fisher Exact Results:  $P = 0.93 > 0.01$ ]

(ดูตารางที่ 15)

#### 4.2.21 กลุ่มอายุ 41 ปีขึ้นไป การศึกษาสูง แวดวงภาษามาตรฐาน

ทัศนคติทางลบต่อภาษาถิ่น

พบว่าเพศชายและหญิงใช้ [ ฬ ] ร้อยละ 100.00 เท่ากัน และไม่ใช่รูปแปรอื่นเลย

(ดูตารางที่ 15)

#### 4.2.22 กลุ่มอายุ 41 ปีขึ้นไป การศึกษาค่ำ แวดวงภาษาถิ่น

ทัศนคติทางบวกต่อภาษาถิ่น

เพศชายและหญิงใช้ [ ฬ ] ร้อยละ 100.00 เท่ากัน และไม่ใช่รูปแปรอื่นเลย

(ดูตารางที่ 15)

จะเห็นได้ว่า กลุ่มย่อยเปรียบเทียบที่แสดงผลแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติในการออกเสียง ( ฬ ) ตามเพศมีจำแนกมาก ซึ่งแสดงให้เห็นว่าเพศมีความสัมพันธ์กับการแปรของเสียง ( ฬ ) น้อย และอาจแบ่งกลุ่มนี้ออกเป็น 2 พวกใหญ่ๆ คือ

1. กลุ่มที่ทั้งเพศชายและหญิงใช้รูปแปร [ ฬ ] และ [ ㅎ ] มากใกล้เคียงกัน คือ กลุ่มการศึกษาค่ำ โดยกลุ่มอายุน้อย เพศชายและหญิงจะใช้รูปแปร [ ฬ ] มากใกล้เคียงกัน และกลุ่มอายุมาก เพศชายและหญิงใช้รูปแปร [ ㅎ ] มากใกล้เคียงกัน

2. กลุ่มที่ทั้งเพศชายและหญิงใช้รูปแปร [ ญ ] มากใกล้เคียงกัน ในที่นี้ คือกลุ่มการศึกษาสูงและปานกลาง สิ่งที่น่าสังเกตคือ กลุ่มการศึกษาสูงเหล่านี้จะมีแวดวงภาษามาตรฐาน หรือถ้ามีแวดวงภาษาถิ่นก็จะมีทัศนคติทางลบต่อภาษาถิ่น แสดงว่าแวดวงภาษาหรือทัศนคติต่อภาษาถิ่นเป็นปัจจัยที่ทำให้ไม่พบความแตกต่างในการใช้รูปแปรของเสียง ( ฬ ) ตามเพศ การใช้ภาษามาตรฐานมากในชีวิตประจำวัน และการมีทัศนคติทางลบต่อภาษาถิ่น ทำให้ทั้งเพศชายและหญิงนำรูปแปรที่มีศักดิ์ศรีจากภาษามาตรฐานมาใช้มากใกล้เคียงกัน

กลุ่มการศึกษาที่พบว่า ไม่ว่าจะมีความรู้ภาษาถิ่นหรือมาตรฐาน ทัศนคติทางบวกหรือลบต่อภาษาถิ่น ก็พบว่าทั้งเพศชายและหญิงใช้รูปแปร [ ญ ] มากใกล้เคียงกัน คือ กลุ่มอายุ 11-20 ปี และ 21-30 ปี ซึ่งเป็นคนรุ่นใหม่ของสังคม แสดงว่านอกจากเพศแล้ว ก็ต้องหันไปพิจารณาในแง่อายุต่อ



ไป อย่างไรก็ตาม บัจฉัยแวดวงภาษาและทัศนคติต่อภาษาถิ่นก็ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องด้วย การที่รูปภาพมาตรฐานถูกนำมาใช้มากขึ้นในคนรุ่นใหม่ ทั้งเพศชายและเพศหญิงมากกว่าในคนรุ่นเก่า แสดงให้เห็นว่ารูปภาพมาตรฐานได้ใช้แพร่หลายแล้วในชุมชนภาษาสงขลานั้น และอาจแสดงแนวโน้มการเปลี่ยนแปลงที่กำลังดำเนินอยู่ของเสียง ( ฦ ) ในภาษาสงขลาได้

#### 4.3 กลุ่มที่ไม่พบข้อมูลเพื่อนำมาวิเคราะห์เปรียบเทียบ

จากการเก็บข้อมูล ผู้วิจัยพบว่าในบางกลุ่มย่อยเปรียบเทียบ ไม่พบผู้บอกภาษาที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาถิ่น เช่น ในกลุ่มอายุ 11-20 ปี และ 21-30 ปี การศึกษาสูง แวดวงภาษามาตรฐาน จะพบเฉพาะผู้ที่มีทัศนคติทางลบต่อภาษาถิ่น ไม่พบผู้ที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาถิ่น ผู้วิจัยจึงไม่อาจเปรียบเทียบ ความสัมพันธ์ระหว่างการออกเสียง ( ฦ ) กับเพศของผู้พูดในกลุ่มเปรียบเทียบอายุน้อย การศึกษาสูง แวดวงภาษามาตรฐาน ทัศนคติทางบวกต่อภาษาได้ เป็นต้น

กลุ่มที่ไม่พบข้อมูลเพื่อนำมาเปรียบเทียบดังกล่าวนี้ อาจแบ่งออกได้เป็น 2 กลุ่มย่อย ดังนี้

##### 4.3.1 กลุ่มอายุ 11-20 ปี และ 21-30 ปี แวดวงภาษามาตรฐาน

###### ทัศนคติทางบวกต่อภาษาถิ่น

ผู้วิจัยพบว่า กลุ่มอายุน้อยไม่ว่าจะเป็น 11-20 ปี หรือ 21-30 ปี ทั้งเพศชายและเพศหญิง ถ้ามีแวดวงภาษามาตรฐาน จะมีทัศนคติทางลบต่อภาษาถิ่นด้วย ไม่พบว่าผู้ที่มีแวดวงภาษามาตรฐานจะมีทัศนคติที่ดีต่อภาษาถิ่นเลย จึงไม่สามารถเปรียบเทียบความแตกต่างในการออกเสียง [ ฦ ] ตามเพศในกลุ่มนี้ได้ ในขณะที่กลุ่มอายุมาก 31-40 ปี และ 41 ปีขึ้นไป สามารถเปรียบเทียบความแตกต่างในการออกเสียง [ ฦ ] ตามเพศในกลุ่มการศึกษาสูง แวดวงภาษามาตรฐาน ทัศนคติทางบวกต่อภาษาถิ่นได้ ดังเปรียบเทียบไว้แล้วใน 4.1.1 และ 4.2.20 (ดูตารางที่ 12)

##### 4.3.2 กลุ่มอายุ 31-40 ปี และกลุ่มอายุ 41 ปีขึ้นไป การศึกษาต่ำ แวดวงภาษาถิ่น

###### ทัศนคติทางลบต่อภาษาถิ่น เพศชาย

จากการเก็บข้อมูล ผู้วิจัยไม่พบ เพศชาย การศึกษาต่ำที่มีทัศนคติทางลบต่อภาษาถิ่นของเขาเลย ไม่ว่าจะกลุ่มอายุ 31-40 ปี และกลุ่มอายุ 41 ปีขึ้นไป แต่เพศหญิงการศึกษาต่ำ อายุ 31-40 ปี และกลุ่มอายุ 41 ปีขึ้นไป มีการใช้รูปแปร [ ฦ ] ด้วยร้อยละ 16.66 และ 18.42 ตามลำดับ (ดูตารางที่ 18, 19)

นอกจากนี้ ยังพบว่า เพศหญิง การศึกษาต่ำ อายุมาก ทั้งกลุ่มอายุ 31-40 ปี และกลุ่มอายุ 41 ปีขึ้นไป มีการออกเสียง [ ฦ ] เกินเหตุ หรือที่เรียกว่า การแก้ไขเกินเหตุ (hyper correction) ของเสียง [ ฦ ] ด้วย เช่น ในคำว่า "หัดงาน" จะออกเสียงเป็น [ ฦat<sup>45</sup> ฦa:n<sup>332</sup> ]

ปรากฏการณ์ดังกล่าวข้างต้น อาจเป็นไปได้ว่าบรรทัดฐานของรูปภาษาที่มีศักดิ์ศรีจากภาษามาตรฐาน (new prestige noim) ได้เจาะชุมชนภาษาดังกล่าวแล้ว ทำให้แม้แต่กลุ่มการศึกษาต่ำที่มีโอกาสใช้ภาษามาตรฐานน้อยยังสามารถรู้สึกได้ถึงความมีศักดิ์ศรีของรูปแปร [ η ] จากภาษามาตรฐาน และมีการแก้ไขเกินเหตุโดยใส่ [ η ] ในที่ที่ไม่ควรใส่ และการที่พบการออกเสียง [ η ] ในกลุ่มการศึกษาต่ำเฉพาะเพศหญิงนี้ เมื่อผู้วิจัยสอบถามจากผู้บอกภาษาเหล่านั้น จะได้รับคำตอบคล้ายๆ กันว่าต้องอยู่บ้านเลี้ยงหลาน เมื่อพูด "ผิด" ในที่นี้ คือใช้ศัพท์ภาษาถิ่นแบบดั้งเดิม ที่เด็กสมัยนี้ไม่รู้จัก หรือออกเสียง ( h ) ในคำว่า งาน, เยียบ เป็นต้น หลานทั้งหลายก็จะทักท้วงว่าพูดผิด และสอนให้ผู้สูงอายุเหล่านั้นพูดให้ถูกต้อง คือ ออกเสียง [ η ] ในคำข้างต้น ผู้บอกภาษากลุ่มดังกล่าวจึงมีความระมัดระวังตัวสูงกับรูปภาษาที่ถูกประณามว่าผิด

จากที่นำเสนอไปแล้ว อาจสรุปได้ว่า เพศมีความสัมพันธ์กับการออกเสียง ( ห ) พอสมควร โดยเฉพาะในกลุ่มการศึกษาสูงและปานกลาง อายุมาก คือ 31-40 ปี และ 41 ปีขึ้นไป ซึ่งพบว่าเพศหญิงมีการใช้รูปแปรจากภาษามาตรฐาน [ η ] มากกว่าเพศชาย ในทางกลับกันเพศชายใช้รูปแปร [ ห ] มากกว่าเพศหญิง

ในขณะที่กลุ่มการศึกษาสูง และปานกลาง อายุน้อย 11-20 ปี และ 21-30 ปี กลับพบว่า ในเพศชายและหญิง ใช้รูปแปรจากภาษามาตรฐานมากใกล้เคียงกัน

อาจเป็นไปได้หรือไม่ว่า เพศชายอายุมาก มีการศึกษาสูง มีความรู้สึกว่าเป็นกลุ่มที่มีศักดิ์ศรีในสังคม เนื่องจากในยุคเก่าเพศชายจะมีบทบาททางสังคมและเศรษฐกิจมากกว่าเพศหญิง พวกเขาจึงออกเสียงตามสบาย ไม่ได้สนใจประเมินคำรูปแปรต่างๆ เหมือนเพศหญิง เพราะมั่นใจอยู่แล้วว่าตนมีศักดิ์ศรี และมีความเป็นปึกแผ่นต่อสังคมสูง จึงใช้รูปแปรท้องถิ่นมากกว่ารูปแปรอื่นจนเห็นได้ชัดเจน

งานของมิลรอยและมิลรอย (Milrot & Milroy, L., 1978) ซึ่งศึกษาการแปรภายในชนชั้นแรงงานในนครเบลฟาสต์ ก็พบว่า กลุ่มที่รู้สึกว่าเป็นกลุ่มที่มีศักดิ์ศรี หรือมีความเป็นปึกแผ่นกับเครือข่ายสังคมสูง เนื่องจากมีงานอาชีพและรายได้ดี ได้หันมาใช้รูปภาษาท้องถิ่น แสดงความมีศักดิ์ศรีซ่อนเร้น (Covert Prestige) ของกลุ่มตน ในขณะที่กลุ่มที่มีศักดิ์ศรีน้อยกว่า ยังคงใช้รูปภาษาที่เป็นที่ยอมรับทั่วไปจากภาษามาตรฐาน

และการที่คนอายุใหม่ของชุมชน คืออายุ 11-20 ปี และ 21-30 ปี กลับพบว่า เพศชายและหญิงมีอัตราการใช้รูปแปรจากภาษามาตรฐาน [ η ] มากใกล้เคียงกัน อาจทำให้มองเห็น การที่รูปแปรจากภาษามาตรฐานถูกนำมาใช้มากขึ้น ในคนอายุดังกล่าวทั้ง 2 เพศ และอาจแสดงแนวโน้มการเปลี่ยนแปลงที่กำลังดำเนินอยู่ของเสียง ( ห ) ในเขตเมืองของชุมชนภาษาสงขลา



#### 4.4 สรุปรูปการแปรของเสียง ( ฌ ) ตามเพศของผู้พูด

จากที่นำเสนอไปแล้ว อาจสรุปได้ว่า เพศมีความสัมพันธ์กับการออกเสียง ( ฌ ) ไม่มากนัก จากที่พบว่าเพศทำให้ความถี่ในการใช้รูปแปรของเสียง ( ฌ ) แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ เมื่อควบคุมตัวแปรอื่นแล้ว เฉพาะในบางกลุ่มเปรียบเทียบเท่านั้น ส่วนใหญ่ได้แก่ กลุ่มอายุมาก 31-40 ปี และ 41 ปีขึ้นไป การศึกษาสูง และปานกลาง แวดวงภาษาถิ่น โดยเพศหญิงใช้รูปแปรที่มีศักดิ์ศรีจากภาษามาตรฐาน [ ŋ ] มากกว่าเพศชาย ในทางกลับกัน เพศชายใช้ทั้ง [ ฌ ] และ [ ฌ ] มากกว่าเพศหญิง ส่วนกลุ่มการศึกษาต่ำที่พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ เป็นความแตกต่างในการใช้รูปแปร [ ฌ ] และ [ ฌ ] โดยเพศหญิงใช้รูปแปร [ ฌ ] มากกว่าเพศชาย ในขณะที่เพศชายใช้รูปแปร [ ฌ ] มากกว่าเพศหญิง อย่างไรก็ตาม การแปรระหว่าง [ ฌ ] กับ [ ฌ ] ตามเพศอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ในกลุ่มการศึกษาต่ำนี้เป็นเพียงกลุ่มเปรียบเทียบเดียว เมื่อนำมาพิจารณาในกลุ่มเปรียบเทียบโดยรวม ไม่พบรูปแบบกว้างๆ ของการใช้รูปแปร [ ฌ ] กับ [ ฌ ] ตามเพศของผู้พูดแต่อย่างใด การที่เพศหญิงใช้รูปแปรที่มีศักดิ์ศรีมากกว่าเพศชาย เป็นการยืนยันความเชื่อที่ว่าเพศหญิงจะเลือกใช้รูปภาษาที่มีศักดิ์ศรีเปิดเผย (Overt Prestige) มากกว่าเพศชาย (ดู 9.2.3) การศึกษาการแปรของภาษาตามเพศของทรูดกิลล์ (Trudgill, 1972) ซึ่งศึกษาการออกเสียง (-ing) ในชุมชนเมืองนอริช ประเทศอังกฤษ ก็พบว่า เพศหญิงเลือกใช้รูปภาษาที่มีศักดิ์ศรีมากกว่าเพศชาย (ดู 1.7.1.1)

นอกจากนี้ การที่เพศชายใช้รูปแปรท้องถิ่นมากกว่าเพศหญิง อาจเป็นไปได้ว่าเพศชายเหล่านี้ไม่ได้สนใจเรื่องความมีศักดิ์ศรีหรือไม่ของรูปภาษาที่ตนใช้ เนื่องจากมั่นใจอยู่แล้วว่าตนมีศักดิ์ศรีในสังคม และยังคงอาจใช้รูปแปร [ ฌ ] เพื่อแสดงศักดิ์ศรีซ่อนเร้น (Covert Prestige) (ดู 9.2.3).

ศูนย์วิทยทรัพยากร  
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย